

„Cum sîntem cînd începem să nu mai fim“

Spectacolul, semnat regizoral de actorul Ion Măinea, are note de modernitate în expresie și multe scene de solicitant voltaj, păstrînd însă și unele tratări cam monotone. S-a optat pentru o transpunere scenică transparentă, preocupată de valorarea mesajului, ca și de asigurarea unei ambiante firești personajelor și relațiilor dintre ele. Așa încît, fără să dea montării străluciri sau performanțe, actorul-regizor a dirijat cu onestitate profesională ansamblul, construind un edificiu teatral abil marcat, cu un crescendo bine cumpănit. Deși i-au scăpat unele subtilități ale partiturii, reprezentăția izbuteste să facă din „camera de alături“ focarul iradiant de valori moral-spirituale pe care-l intenționează textul.

Distribuția, bine alcătuită, reunind actori merituoși ai scenei orădene, surprinde cel mai adesea detaliul caracteristic de fizionomie spirituală a personajelor. Simona Constantinescu plasează potrivite accente pe tulburarea și îndoielile ce pun stăpînire pe Alina Bondoc, impunîndu-și personajul prin reliefarea mișcărilor sale lăuntrice. Ileana Iurciuc are deruta, izbucnirile temperamentale, momentele de reflexivitate ce par a o conduce pe Mira Bondoc pe drumul spre adevăr. Ion Abrudan reține la modul caricatural, poate

Actorii surprind detaliul caracteristic fizionomici spirituale a personajelor

ușor exterior și îngroșat, dezabuzarea și perfidia criticului plastic Flaviu. Debutantului Doru Fărte i-a revenit sarcina intruchipării tinărului inginer Teofil Hotăranu, rol rezolvat la cote de onorabilitate, în ciuda precipitărilor ce țin, probabil, de emoțiile premierei și ale debutului.

Partea leului, cum se zice, a revenit interpreților celor două personaje, ale căror mentalități se află în confruntare, fapt ce-și află configurarea stilistică prin opoziția marcată între simplitatea omezească a biologului Cristian și grandilocvența directorului Bondoc. Aflat într-un ceas bun al carierei sale, Eugen Harizomenov elaborează pentru Pavel Cristian un reușit aliaj de duritate, inteligență, amărăciune, cinste și candoare, iar Ion Măinea, interpretul lui Marcel Bondoc, semnează o reușită imagine despre „cum sîntem cînd începem să nu mai fim“, subliniind arivismul și goliciunea interioară a personajului, drapate în gesturi largi, fraze sforăitoare, bune maniere și respectabilitate trucată. În roluri de mai mică întindere, Mariana Neagu și Mariana Vasile contribuie cu intensități varii la cursivitatea spectacolului.

CAMERA DE ALĂTURI de Paul EVERAC ● **TEATRUL DE STAT DIN ORADEA** ● Data premierei: 11 octombrie 1988 ● Regia: ION MĂINEA ● Scenografia: BIRÓ I. GEZA ● Distribuția: ION MĂINEA (Marcel Bondoc); SIMONA CONSTANTINESCU (Alina Bondoc); ILEANA IURCIUC (Mira Bondoc); DORU FĂRTE (Teofil Hotăranu); EUGEN HARIZOMENOV (Pavel Cristian); MARIANA VASILE (Sonia Cristian); ION ABRUDAN (Veniamin Flaviu); MARIANA NEAGU (Reta Stoleru).

Mircea Em. MORARIU